

ს ი ა ნ მ ი

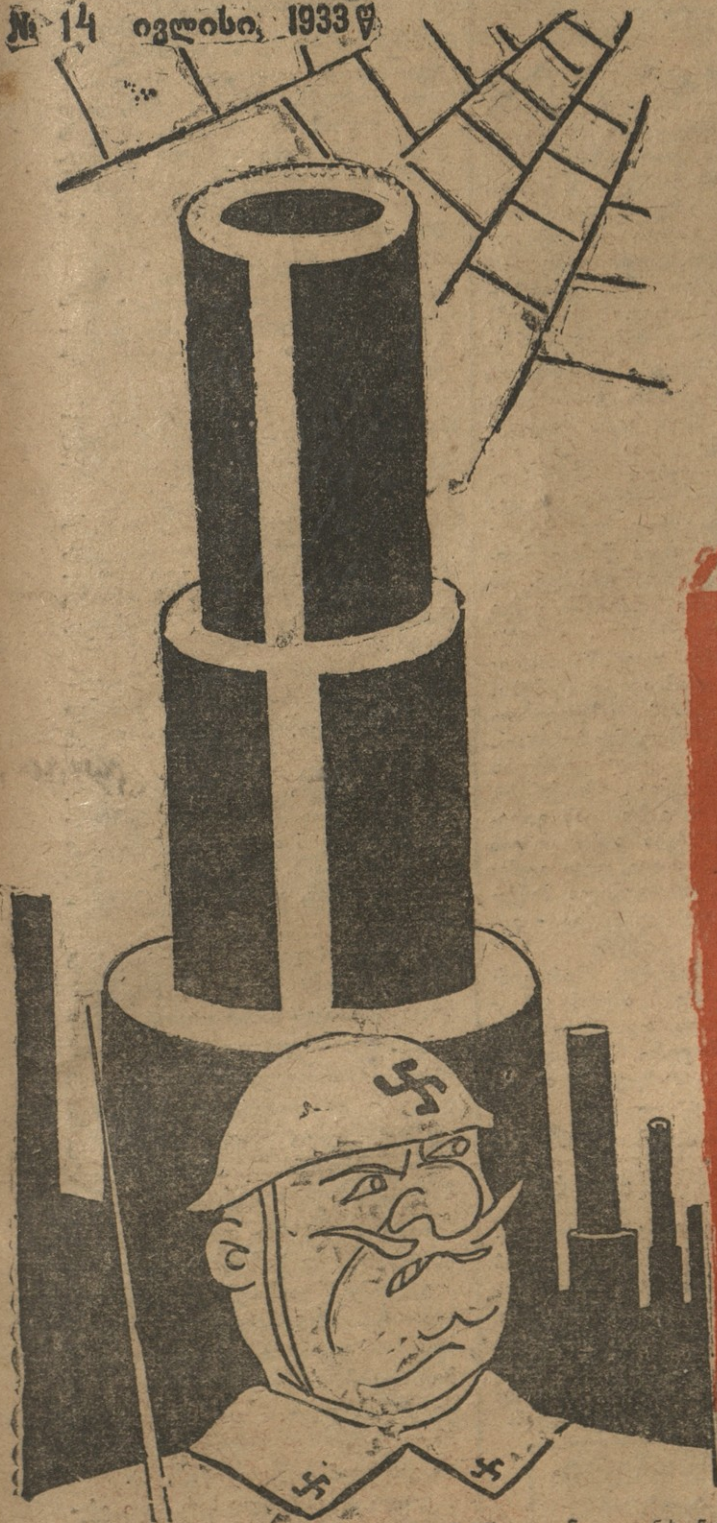
ბრუნველი
ბიჭურიოთევი

№ 14 ივლისი, 1933 წ.

შპსი 40 აპა.

*უკლ. N 84
უბნეკარ 10/20
3.11.33*

საბრძოლველს წიგნის პალატა
შევიდა _____ 193 წ. _____ ცალი
№ _____
საბრძოლო ცალი

იპ

კაპიტალისტურ ქვეყნებში განსაკუთრებით იაპონიაში და ფაშისტურ გერმანიაში დატვირთვით მუშაობენ სახშიდრო ქარხნები, მაშინ როცა არა სამხედრო ქარხნების მანქანები უმოძრაოდ დგანან. უსახსრობის გამო იორკება სამეცნიერო დაწესებულებები. სამაგიეროთ მათ ხარჯზე ეწყობა სამხედრო საქმის ხელისშემწყობი ორგანიზაციები.

ნახ. ნადარაიშვილის

ორი
კვირანა

„სუსტი და თავდაცვისთვის მოუზადებელი ქვეყნიდან საბჭოთა კავშირი გადაიქცა მძლავრ ქვეყნად, რომელსაც შეუძლია დაამზადოს მასიური მასშტაბით თავდაცვის ყველა თანამედროვე იარაღები და მოამარაგოს თავისი არმია გარედან თავდასხმის დროს.“
(აშშ. სტალინის სიტყვიდან იანერის პლენუმზე).

სპ

თვითმკვლელი თვითმკვლელი

საგარეჯოს სამანქანო-სატრაქტორო სადგურმა საფრთხეში ჩააყენა მარცვლეულის ვადაზე აღება და გალევვა.
(გაზეთებიდან).

პრტი მშენებელი დღეს, როცა ერთ-ერთ რაიონში იწყებოდა მარცვლეულის აღება და გალევვა; ამ რაიონის სატრაქტორო-სამანქანო სადგურის ერთმა თვითმკვლელმა (ანუ სამაქალმა მანქანამ) თვითმკვლელობა ჩაიდინა. ეს ამბავი ელვის სისწრაფით მოედგა მთელ რაიონს და სავსებით აღშფოთება გამოიწვია, განსაკუთრებით მანქანებს შორის. გამოჩნდა შიშვენიერად მხოლოდ ერთი მანქანა.

ამ შემთხვევის გამო დაინიშნა სასწრაფო კვლევა-ძიება, რომლის შედეგად აღმოჩნდა, რომ თვითმკვლელობას არავითარი რომანი არ ედგა სარჩულად, როგორც ამის შესახებ ხმებს ავრცელებდა სადგურის უფროსი. ერთად-ერთი მიზეზი ამ იშვიათი მოვლენისა მანქანათა შორის ყოფილა სადგურის უფროსისა (გვარად მანჩოელი) და თვითმკვლის შორის მტრულად დამოკიდებულება.

როგორც მრავალ მოწმეების ჩვენებიდან ჩანს, სადგურის უფროსს თავიდანვე აუთვალისწინებია თვითმკვლი, ერთ დღეს მივარდნა მას ჯერ ერთი „შეუფურთხებია, მისთვის, მაგრად მიუბეგვია“ და შემდეგ საწყობიდან გარედ გამოუგდია. ამის მოწამენი ყოფილან სხვა მანქანები, რომელთა შორის მანჩოელის ასეთ მოქმედებას აღშფოთება გამოუწვევია და მათ მოუთხოვიათ ამხანაგის უკანვე დაბრუნება.

— ხომ დაიღუპა საწყალი მანქანა... ქარში და წვიმაში ჟანგი მოედება და გაფუჭდება... გთხოვთ, ამხანაგო მანჩოელო, ამბ. თვითმკვლს აპატოთ თუ რამე დანაშაულება მიუძღვის თქვენს წინაშე და საწყობში შემოიყვანათ! — მოახსენა, მანქანების დელეგაციამ სადგურის უფროსს, რომელიც თურმე ამ დროს ნაპოლეონის პოზაში იდგა და დელეგაციას უხმენდა.

— რაო? თქვენ ჩემს ფუნქციებში ერევით? ვინ მოგცით ამის ნება. მე უთქვენოთ კარგად ვიცო ჩემი საქმე. თვითმკვლი გარედ უნდა ეგდოს; გარედ ჯობს. ჩემის აზრით

თქვენც მოგიბდებათ ამ წმინდა ჰაერზე ყოფნა — მიახალა სადგურის უფროსმა მანქანების დელეგაციას და გაუდგა თავის გზას.

გზა არც ისე გრძელი ქონდა, იქვე, ღვინის საწყობამდე, სადაც მას მიულოდნენ თავისი ძმა-ბიჭები.

— გარედ სჯობს, გარედ სჯობს, გარედ სჯობს! — დაცინვით გაიძახდნენ მანქანები მანჩოელის მიმართ.*

რამდენიმე დღის შემდეგ მანქანებს ხელმეორედ მოუთხოვიათ თვითმკვლის საწყობში დაბრუნება, მაგრამ სადგურის უფროსს მანქანების სამართლიანი მოთხოვნა არა თუ დაუკმაყოფილებია, პირიქით, ასეთი „თავხედობისათვის“ ყველა მანქანები გარედ გამოუყრია. ეს ყოფილა რამდენიმე თვის წინად მარცვლეულის აღების დაწყებამდე. ამ ხნის განმავლობაში მანქანებს ჟანგი მოდებია და გაფუჭებულა. თესლეულის აღების წინა დღეებში მანჩოელს დაუთვალეობებია მანქანები; ხელად „შეუფურთხებია“ ზოგიერთი მათგანი და კოლმეურნეობებისათვის გადაუგზავნია. კოლმეურნეებს უკანვე გადმოუგზავნია მანქანები, მათი უფარვისობის გამო. ამ გარემოებას შეუფურთხებია თესლეულის აღების საქმე. მანჩოელი ცუდ გზებზე დამდგარა, მივარდნილა მანქანებთან და მათთვის ლანძღვა „გინება დაუწყია“.

— თქვენ არამზადებო, არ გინდათ იმუშაოთ! — მე თქვენ გაჩვენებთ! — მივარდნილა თვითმკვლთან, და მისთვის ფიზიკური შეურაცყოფა მიუყენებია, რის გამო თვითმკვლს თავი მოუკლავს.

სადგურის უფროსი პასუხისმგებლობა მიცემული.

ყუმბარა.

*) ამ დღეებში ხსენებულ რაიონის სადგურის მანქანებმა შუამდგომლობა აღძრეს უმაღლეს ორგანოების წინაშე ამ რაიონში მანჩოელის დიდი დამახინჯების აღხანიშნავად რაიონისათვის გარედგდობის სახელწოდების მიცემის შესახებ. შუამდგომლობის შედეგი ჯერ არ იცინ.

პერაფერული უბელებს

პარტიის წმინდის მოლოდინში ექვთიმეს ელეთ-მელეთი მოსდის.

— კითხვებს რომ მომცემენ, ეს კი ვიცი, მაგრამ რა უბასუხო, ის აღარ ვიცი! მოდი ერთი რეპეტიციას გავაკეთებ, — გადასწყვიტა ექვთიმემ და თავისი ოჯახის წევრები დასვა წმინდის სამეუღლად.

დაიწყო „წმინდა“.

თავმჯდომარე (უფროსი ვაჟი, კომკავშირელი) — შარშან თქვენ პურის დამზადება ჩაიწყვეთ. რატომ?

ექვთიმე — მე არ ჩამიფლავებია!... მე კოლმეურნეობის თავმჯდომარე ვარ. დამზადებას ზავოტურნო ატარებდა; მე რა შუაში ვარ...

კომისიის წევრი: (უმცროსი ქალი, პიონერი) — თქვენ ამხანაგო, ქალთა საკითხს საღათ ვერ უყურებთ... ცოლს კრებებზე არ უშვებთ ქარხანაში მუშაობა არ დაანებეთ. რატომ?

ექვთიმე — ეგ უადგილო შეკითხვაა! ჩემი ცოლია, როგორც მინდა ისე მოვექცევი, ტყუილად ვაქმევ პურს?

მეორე წევრი (საშუალო ვაჟი, კომკავშირელი) — ამხანაგო ხომ იღრვებტყვი — ვინ არის ამბ. ანდრეევი?

ექვთიმე — ამბ. ანდრეევი?... ანდრეევი ის არის, აი ის რა... (ჩუმდება).

ცოლი (აღვილიდან) — იქნებ თქვათ, დავამთავრეთ თუ არა ჩვენ სოცეკონომიკის საძირკვლის აგება?

ექვთიმე (შეუბღვრს) — სოცეკონომიკის? საძირკვლის? ასე რომ ამ დღეებში დავამთავრებთ... ესე იგი აგებულა უნდა იყოს... ვკითხავ აგერ აღმასკომის თავმჯდომარეს მშენებლობა იმას აბარია...

თავრე — როგორ დაუშვით თქვენ კულაკი პეტრე საწყობის გამგედ?

ექვთიმე (მოთმინებიდან გამოვლიდა) — რას მიედ-მოედები ბიჭო?

სადაური კულაკი პეტრე? ასე უნდა მომნათვლელს პატარისცემა? თქვენ გააფწყრათ ღმერთი და სატი... გავფორით გარეთ, ეს მართლაც კომისია არ გამიხდა? (ოფლს იწმინდა).

ცოლი — ჩაჭრილი ხარ ჩემო ექვთიმე, დაგატოვებინებენ მანდატს... შენ ალბათ არც ემსიპაცია გენმის!

ექვთიმე — მე შენ გაჩვენებ ემანსიპაციას (სცემს ცოლს).

ბაჩიბი.

ჟურ. „ნიანგის“ შემდეგი ნომერი, რომელიც გამოვა 15 აგვისტოს, სპეციალური ნომერია კომპარტიის ვი ნოს იუბილეს შესახებ

იქაური შეჯიბრება

ნიანგმა გადინადირა
ქელი მაღალი ტყიანი
მიმოიარა ქვეყნები
ტანკ - ზარბაზნიან - ტყიან

დაიწყო აღმოსავლეთით.
სადაც სროლაა ხშიანი,
სადაც ომია ვართული
არც ისე ცოტა ხნიანი.

აფრინდა იაპონია
ჩინეთი გადინადირა,
მანჯურიასა დაეცა,
ცხვირში სულ სისხლი აღინა.

ქვა ქვაზე აღარ დატოვა,
სადაც დაადგა ფეხია,
მოაჯღა ზურგზე ჩინეთს და
შეადგა დიდი კენია.

არ ყოფნის თავის ქარხნების
თოფი და ზარბაზნიანი
და იარაღის საყიდლოდ
აგენტებს სხვაგან გზავნიან.

მან მიაფურთხა გასულ წელს
დედაბერს მართა ლიბასა,
დაცინვით გამოეთხოვა
და ჩინეთს აცლის სიქასა.

წინათ ჩამქრალი ქარხნები
შიტლერმა განაახლო.
შიგ თოფ-ზარბაზნებს აკეთებს
ომი გვეჭირა ახლო.

აქეთ გორასა წიხლსა ვკრავ.
იქით გორასო ძრას უზამ.
უკრაინას და პოლონეთს
დავღმე და უცებ ყლაბს უზამ

ხარაბუზა ფუტკარს შეხვდა,
მიაძახა გზა მომეო.
შენდერსონი და შიტლერი—
ჯულიეტა და რომეო.

მიუნხენსა და ბერლინში
ამათ შქონდათ ბაემანი.
(ალბად აწი დაიწყება
ტრაგედია და რომანი).

როცა ვნახე მაკდონალდი
ბუტბუტებდა თავისთვინა:
— „ომისათვის არ ეშალებ“
ჩემზე ჭორი ვინ სთქვა ვინა?!

იხემც ცხვირი შეურცხვინე,
ჩვენს მეტოქე ყველა ქვეყნებს.
ომში ვნახოთ ერთმანეთი,
იქ რომელი დაიკვებებს!

— რა ქვან ძმებო, ჯამაათნო!—
ამბობს დინჯად ამერიკა,
თქვენ ომისთვის ეშალებით
თავი როგორ გამერიყა!..

— რა კი საქმე ჯიბრზე მიღვა,
ჩაერია საფრანგეთი,
ვინც ჩამოგრჩეს, შევარცხვინე,
ზარბაზნები მაქვს აგეთი!..

— კარგად ვიცი ვისთვისაც ვაქვს
აქ წამოდგა იტალია,
ჩემს ბიჭობას ომში ნახავთ,
მე სალაუბოდ არ მცალია.

და ამ დროს კი ჩვენ ვაშენებთ
ახალ ქარხნებს და გიგანტებს.....
დრო ახლოა...მაღე იქაც
ოქტომბერი ცეცხლს დაანთებს!
გმუპი

ქველი და ახალი მარსი

ნახ. ნადარეიშვილის

ქველი მარსი:
ძლიერო ძევს, პოსეიდონ, ამას რას ვხედავ?!
ჩემზე საშიში და სასტიკი თუ რამე იყო
მე არ ვიცოდი, არ მჯეროდა... მაგრამ ყოფილა.
ვინ არის აგი აბჯროსანი? ცხვი რი არ უჩანს,
წელზე შკიდია ათასგვარი იარაღები:
მხრჩოლაგი ვაზი, ბომბი, ტყვია და საწამლავი;
ტანკებზე დადის, ზღვაში ცუ რავს, ჭაერში ფრინავს;
ზარბაზნიდან შორს მანძილზე ანგრევს ქალაქებს;
ყოვლის შემძლებმა გადალახა სავრცე და დრონი.
ჩემი აბჯარი, ჩემი ფარი და შუბ-ისარი.
სასაცილოდაც არა ჰყოფნის ახლა ამ უცნობს.
ახლა კი თითონ მაცანცახებს ამისი შიში.
ნეტა ვინ არის ეგვომ მკაცრი და საშიშარი?
ახალი მარსი:

ჩემო ბაბუა, შვილიშვილი რად ვერ მიცანი?
შენ გიკვირს ჩემი იარაღი და კა ზმულობა.
ეს კიდევ რაა?! უნდა ნახო ჩე მი საწყობი,
სადაც მალულად დამიწყოია რამე-რუმები,
რომელთ შესახებ არაფერი არ იცის ხალხმა.
ჩემო ბაბუა, შვილი-შვილი რად ვერ მიცანი?

რაც შეეხება ბენიამენს...

(ტვ. დამკვეთთა კონფერენციის გამო)

რაც შეეხება ბენიამენს, მას თავი დამკვერელად „მიაჩნდა“.

— ჩემო ძმაო, თავს დამკვერელად რომ ვაცხადებ მე ანგარიშიც არ მავიწყდება—„განუმარტა“ მან ქარხანაში სოფლიდან ახლად მოსულ მუშას პავლია საკვეთელაძეს.

— რა ანგარიშია ბენია?

— რა და დამკვერელი რომ გქვიან კაცი ხარ ქვეყანაზე, ყველაფერი პირველ რიგში შენია, მომარაგება უპირატესი გაქვს, ჯილდო მოდის რაფარც გინახავს ბერი, წითელი დაფა ხომ შენია და შენი, თეატრი უფასო, ბინაში შელავათები, კაი დასასვენებელი სახლებში და კურორტებზე გაგზავნას ხომ რალა თავი უტკივა.

— რაფარ უნდა მაგი დამკვერელობა რომ მეც ჩავეება?

—ხი-ხი-ხი-ხი, ჩინიხითა ბენიამ, რაც შეგებება შენ, ბიძია კოლმეურნე ხარ, მართალია ტრაქტორიც ნახე, ახალი ცხოვრებაც გაიგე, კულაკები როგორც კლასი თითქმის მიალიკვიდე, მარა დამკვერელობა სხვა რამეა, იმას ვერც მიხვდები, მა სხვა რამე სჭირია.

— რა სჭირია ბენია?

— რა ჩემო ძმაო და ტემპები, ენტუზიაზმი, ინიციატივა, აქტიუობა, დისციპლინა, სტაჟი, პრაქტიკა, ტაქტიკა, იერიში, შეტევა, ავრალი, დარაზმვა, თვითმობილიზაცია, დარტყმა და სხვ. მრავალი—მიხვდი?

პავლიას მართლაც „მიუწოდებელ“ საქმედ მოეჩვენა ამდენი „რაც შეეხება“ შოვნა.

მაგრამ ნახეთ პავლიას გაკვირება, როცა მან წარმოების ავ-კარგში ჩახიდა. ვაიცნო ნამდვილი აქტიური დამკვერელები, მათ მაგალითზე გადაკეთდა ვახდა ქარხანაში თითოთ საჩვენებელი მუშა. წითელ დაფაზეც მალე ამოიკითხა თავისი გეგარი. მის გეგარდით, „შე დაფას ბენიამენი „ამშვენებდა“.

— რაც შეეხება მაგ დაფას, მიდგომით ყოფილა ბიძია,—„განმარტავდა“ ისევ ბენია,—მიდგომით ყოფილა თვარა, გუშინდელ კოლმეურნე ტეტისა წითელ დაფაზე სჭიმავენ მე კი — მახიბარ უბენი!

— შენ სამუშაოს აცდენ ბენია, გეგმას შლი!

— რა უყოთ მერე? რაც შეეხება მე ძველი მუშა ვარ. ცხრაას ხუთი გაგიგონია? აი მაშინ მე მონაწილეობას ვლებულობდი.

ბენიას ხშირად უყვარდა ამ სიტყვის გახსენება, მაგრამ არ ამთავრებდა თუ რაში „ლებულობდა მონაწილეობა“.

მონაწილეობას ვლებულობდი ჩემო ძმაო და ქვეც მაქვს სტაჟი. ჰო და ამ სტაჟიან კაცს უკან მწვეთ და პავლიას აძლევთ ჯილდოს? მაგი მიდგომაა.

პავლია მალე ყველა გაზეთებში მოხვდა, როგორც საუკეთესო დამკვერელი, ენტუზიასტი, ახალი ადამიანი და შრომის ნამდვილი გმირი.

—დიდი გმირობაა მამაუცხოონდა —ცხარობს ბენია—დიდი გმირობაა თუ გეგმას 80 პროცენტით გადააქა-

ვს, მეც რომ გადამეჭარბებია, ქე შეიქარულელებდი ასსამოცი პროცენტით, მარა მიდგომაა მაგი.

— შენ დისციპლინას არღვევ ბენია, გაცდენებს ზრდი, ხარისხს აუარესებ. პავლია კი სხვა მოწინავე მუშებს გაუსწორდა ნაბიჯში ახალი ადამიანი ვახდა, დამკვერელი.

— რა უყოთ მერე? სამაგიეროთ, ძველი ვარ, ცხრაას ხუთში ხომ იცი მონაწილეობა მიმილია. მაგი მიდგომაა ბიძია.

ქარხანაში ჩატარდა დამკვერელთა კონფერენცია. განიხილეს ჩამორჩენის სალოკვიდაციოდ ბრძოლის გაძლიერების საკითხი. დაჯილდოვც საუკეთესო დამკვერელები. (პავლიაც მათში იყო) გამოამქლავნეს შრომის დეზერტირები და ცრუ დამკვერელები (ბენიაც მათში იყო). აიჩიეს მოწინავე დამკვერელები ტფილისის საქალაქო კონფერენციაზე გასაგზავნად (პავლიაც მათში იყო) მოხნეს სიმუღლიანტები, ზარმაცები (ბენიაც მათში იყო).

— ეს კი ნამდვილად მიდგომაა, პროლეტარული კლასობრივი, სალი მიდგომა-შრომის გმირების ამალღეება, დეზორგანიზატორების განდევნა —ეს სწორი მიდგომაა—ასეთი მიდგომით უნდა გავშალოთ შეტევა საწარმოო ფრონტზე, ისმოდა კონფერენციის დარბაზიდან.

რაც შეეხება ბენიამენს, ის კი ქეჩოს იფხანს ბრაზით.

თარსი

მ ა რ ა ხ ა რ ა ჯ ა

ნამდვილი აზგავნი

ერთ დღეს სამსახურიდან ლადო ჩაასლებრივ მხიარული აღარ დაბრუნებულა სახლში. მას სამარცხვინო საქმე დემართა: ხელფასის ფონდის გადახარჯვისთვის მუშაგლებისა გამოუცხადა სასტიკი საყვედური და საქმე გადაეცა სასამართლოს.

— ლადო ხვალისთვის სადილის ფული აღარ მაქვს!—მოაგონა ცოლმა კარებში შესვლისთანავე. ლადომ მიუხედავად იმისა, რომ უნდოდა თავი შეეკავებია, გაჯავობით უთხრა ცოლს:

—თქვენ არავითარ პასუხისმგებლობას არ გრძნობთ, როგორც გინდათ ისე ხარჯავთ. მე კი გადახარჯვისთვის...

— რა გადახარჯვისთვის? შეეკითხა ცოლი და ტუჩებზე პამალა შეუქმნევლად მოიშორა, რადგან ის უფრო ანერვიულდება ქმარს.

ლადომ ხელად ოჯახის წევრების მგონივრი მიტინგი მოიწვია და დაიწყო:

— აწი ასე ცხოვრება არ შეიძლება, ოჯახში ყოველთვითურად გადახარჯვა გვაქვს.

— არ მესმის რა არის ეს გადახარჯვა! — რა არის და როცა თვეში 200 მანეთი ჯამაგირი მაქვს და შენ 800 მანეთიც კი აღარ გყოფნის ამას ჰქვია გადახარჯვა.

ვაწვებ სასტიკ კონტროლს, დღეიდან ვადგენ ხარჯთაღრიცხვას და თუ გადახარჯვას ადგილი დაურჩა, სასტიკ საყვედურს მიიღებთ და საქმეს სასამართლოს გადაცემთ.

— რაო? შენ აღზად ვილაცხ ვარსიყუები და ფულების ეკონომია გჭირია!—თითქოს მიუხვდა ექვიანი ცოლი.

— გადახარჯვას აწი აღგრილი არ ექნება! თქვა ოჯახის ერთმა წევრმა.

— ვაცხადებ თავს დამკვერელად!—დაამატა მეორემ.

—მე ვიწვევ ნინიჩქას!—ჩაერია მესამე. ლადოს ძალზე მოეწონა, რომ ოჯახის მგონივრი მიტინგი აქტიურად ტარდებოდა.

— ვინც დამკვერელობაში გაიმარჯვებს, მას ვუშოვი სანატორიუმის „პუტიოვკას“!

—წამოიძახა ცოლმა.

გააფორმე: ხელშეკრულება და აშით დისურა მიტინგი.

გავიდა რამდენიმე თვე და ლადომ შეამოწმა ხელშეკრულების პირობები. გაშორკვა, რომ ცოლს ნ თვის განმარტოვება აისახი მ-ითვის ეკონომია გაუქვითვია.

— ვაწი ეგ როგორ მოხდა ქალთ მე 1200 მანეთი მოაჯიანე და შენ კი ორასი მანეთის მებტი არ დაგხარჯავს?

ლადომ უყადა ცოლს „პუტიოვკა“ და აგარაკზე გაისტუმრა (ასეა წესი—დამკვერელს დასაწუქრება უნდა).

დარჩა ლადო მართო ოჯახში, რომელიც მართობამ ფიქრების მორევში ჩაფლო იგი უძლავზე უფრო სადარდებლად დარჩა თუ საიდან მიიღო ცოლმა 1000 მანეთის ექონონია.

—ლზად ვინმე მდიდარი კაცი შეიყარა. მიგრამ არა, ეს ამბავი მას არ სჯერა ლადო ასეთი ფიქრის წინააღმდეგი იყო საერთოდ. ამიტომ მოწვევის თავის დადწევს მიხნით დააპირა ბაღში გავლა, ახალი კოსტიუმისა და კოვერკოტის პალტოს ჩაცმა. გაალო ყუთი, სადაც ტანსაცმელი ჭქონდა შენახული, მაგრამ კოსტიუმის ნავილად მატარა ქალადის ნაგლეჯი ნახა შიგ.

—ლადო, კოსტიუმს ძებნა არ დაუწყუო, ის მე გავყიდე და ათასი მანეთი ეკონომია რომ გიჩვენე, ისიც იქიდან იყო. არ მოიწყინო, ჩამოვალ, მოვრიგდებით“.

სწერდა ცოლი. ლადოს ელდა ეცა, აღარ იცოდა რა ექნა. იმ დღეს ცოლსაც ელოდა. დარდებახ გასაქარებლად კომუნარების ბაღში წავიდა, „კარუსელზე“ წითელი ფაფარიანი ცხენი აირჩია და გააქენ-გამოაქენა.

აკადემიური სპილო

(ალმოსავლური იზამ-არაქი)

ნახ. ლ. გულიაშვილის.

ავად გახდა, დასნეულდა
ვებერთელა ერთი სპილო.
ხასიათი შეეცვალა,
ზნე დასჩემდა სათაკილო.

თავისიანს არ ინდობდა,
ყველას გაჰკრა ზღაგვი კბილი,
გარეშე მტერს ივიწყებდა,
მასთან იყო უფრო ტკბილი.

მტრებად ჰყავდა მეზობლები:
მგელი, ვეფხი და ზღვის ლომი,
რომლებს ფიქრად ჰქონდათ ასე:
„დასუსტებს შინა ომი...“

ჯერ დავიციდი ცოტას კიდევ,
სუძღურდება მუდამ ჩაგვრით,
დაგლახდება და მერე კი...
მერმე მოვსპობ ერთი აკვრით.

მართლაც ასე მალე მოხდა...
გამოვარდა იქვე მგელი
(სხვამ არავინ დამასწროსო)
და ჩაავლო სპილოს ხელი.

ჯერ ხორთუმი მიამტვრია,
გაუტეხა შუბლი, ცხვირი!
სპილოს არვინ მიეშველა,
თუმც საწყალი მწარედ ჰყვირის.

ამ ამბავზე გაგულისდა
როგორც ვეფხვი, ისე ლომი:
—მგელმა ეს რა გაბედლა!
ხომ არ უნდა ჩვენთან ომი?

მაგრამ როცა დაინახეს
მგელი ვეფხვობს, მგელი ლომობს,
არა მათზე უფრო ნაკლებ
ის სპილოსთან იბრძვის, ომობს...

აგერ კიდევ წააქცია
და დააძლა ზურგზე სპილოს,
ერთ ყლაპვაზე ილუკმება
მგელი ხორცის თითო კილოს.

ხედავს ამას... და ვეფხვს და ლომს
პირს სდის ნერწყვის ნაკადული.
მაგრამ თავი შეიკავებს,
დაიმშვიდეს ასე გული:

„დავაცადოთ. ჩვენც შეგვხვდება
მისი ომის ნაყოფიო.
გაძლება და აღბათ წავა,
ჩვენც დავგრჩება საყოფიო.“

ჯერ ამ იგავს არ აქვს ბოლო,
ჯერ არ არის იგი სრული,
მაგრამ ყველამ კარგად ვიცით,
რაც იქნება დასასრული.

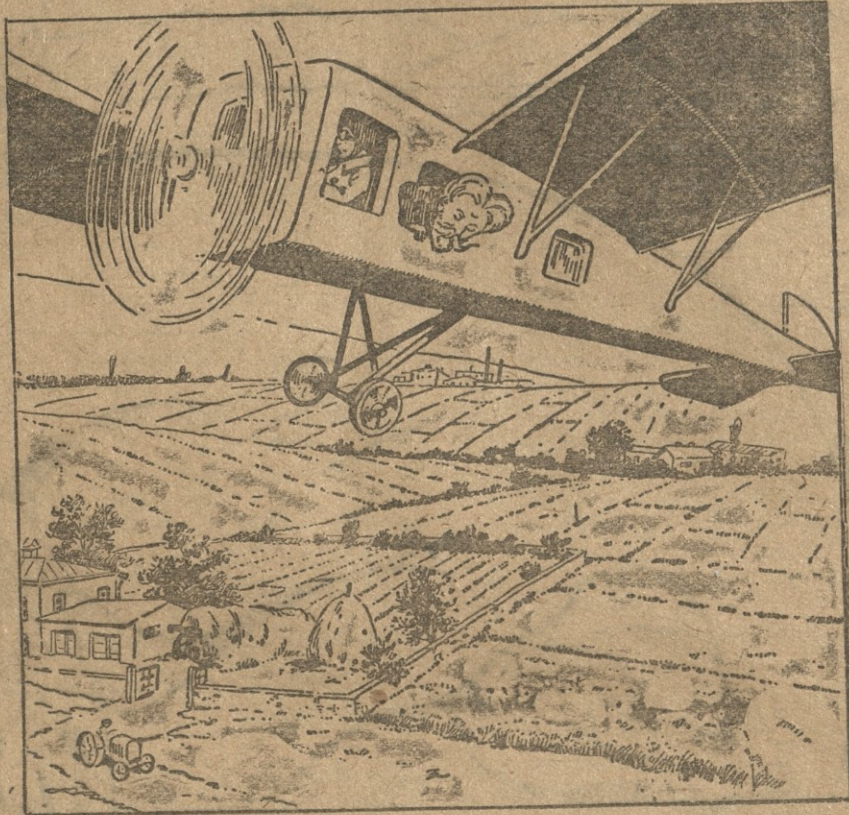
ჯმუქი.

„ზუსტი--ვუსტი“

ო რ ი ს ი

მოსკოვიდან კავკავამდე ორი ათას კი-
ლომეტრზე მეტი მანძილზე გაღმავლებული
14 საათის განმავლობაში.

ნახ. თ. შერლინგის.

მისთვის ჩემი შერლინგის,
ქვემოთ გაშლილან მინდორ-ველები,
მითოკავს გული ნეტარ სიამით,
კოლმეურნეთ რომ თავზე ველები!

იფრინე ჩემო შერლინგის,
გასჭერი სივრცე, სისწრაფით გახწი,
გაღამატარე მაღალი მთები
და მოზიბინე მინდორზე დამხვი!

— მოსავალი რაც შეიძლება გა-
აღიღეთ, შეძლებული განდითო—გე-
სმის, ფრიდონ?!—მიმართა საბჭოთა
მამულის დირექტორმა, გედეონ გა-
დასრაძემ თავის საქმეთა მმართველს,
ფრიდონ ფარიაშვილს და მი-
უთითა ცენტრალურ ორგანოში ამ
საგანზე მოთავსებულ წერილზე.

ფრიდონმა ფრად მომლიძარ-მო-
ხარულ სახით თავი მდებლად და-
უკრა თავის უფროსს და გულში
გაიფიქრა; „ვინ იცის, იქნებ მართ-
ლაც მალე გვედირსოს სასურველ-
სანატრელი ძველი დროის მსგავსი
მდგომარეობა.

— მშაშასადამევე, — განაგრძო
როლში შეტულმა გამგემ: ჩვენ უნ-
და ამ თავიდანვე ვიზრუნოთ ამ სა-
სარგებლო და სასიხარულო ღოზუნ
გის განხორციელებასათვის. პირვე-
ლყოვლისა, ისეთი ტემპი უნდა ავი-
ლოთ, რომ სხვებს გავასწოროთ.

— მართალი ბრძანდებით, — უკ-
რავს კვერს ფრიდონ ფარიაშვილი,
მხოლოდ არა ნამდვილი კვერით,
არამედ ვეებერთელა თავით, რომე-
ლიც დიდ უროს მიუგავს ფრი-
დონს.

— უნდა დავავლოთ მთვარ
აგრონომს, რომ ცნობებში მოსავა-
ლი რაც შეიძლება „დააზუსტოს“...

— დაახ, უნდა „დავაზუსტოთ“ —
განაგრძობს თავის კანტურს ფრიდონს.

— ამხ, მარცვალაძე, — მიმარ-
თავს დირექტორი მთავარ აგრო-
ნომს, — მარცვლეულის მნიშვნელო-
ბა თქვენ კარგად გესმით. აგრეთვე
ის დირექტივა, რომელიც... — და
აქ დირექტორმა გედეონმა აუხსნა
მას მოსავლიანობისა და გამდიდრე-
ბის ღოზუნგის თავისებურობა—ად-
გილობრივ „თავისებურ“ პირობების
ნიხედვით.

სულელი უნდა ყოფილიყო მარც-
ვალაძე, რომ დირექტორის აზრი და
ზრახვა იმავე წამს ვერ გაეგო.

— დაახ, უნდა „დავაზუსტოთ“ —
მოსკრა მან მოკლედ და მკაფიოდ,
ხოლო იმავე დროს გულში გაიფიქ-
რა, რომ ამას მოყვებოდა სახირო
შედევრი, რაიც ჯალაბობასაც გამო-
ადებდეს და მასაც!

გაილესა „ნამგვალი-რკინა“, მან
ზომკო და დააწვინა დამწიფებული
პური. გაილესა, დადგა ხვაი, მოსა-
ვალმა ბელები პირამდე აავსო მა-
გრამ ჩაბარების დღე რომ დადგა,
ეს მოსავალი უცბად განახევრდა.

— კარგია, ეყოფა—სულგრიდლო-
ბით მოაქრევირა გადახრაძემ თავის
როლშიშესულ აგრონომს, რომე-
ლიც მკლავებ-წაკარწახებული და
კალამ მომარჯვებული თავს ადგა

კოფრებით ნაჩვენებ მოსავალს და
დაცდილი დოსტაქარივით კვეცდა
მას, მხოლოდ არა სადოსტაქრო და-
ნით, არამედ კალმით.

„ხარი სხვისა, შოლტი ტყისა.
გაჰკარი და გაუძახე, შენი რა იხარ-
ჯებისა“—ო, ამბობს ბრძული ანდა-
ზს და მარცვალაძესაც ეს ანდაზა
პურსა და მოსავალზე გადაჰქონდა,
თავისი კალამი შოლტად წარმოიდ-
გინა.

მაგრამ შოლტი-მოლტი თქვენ უნ
და გენახათ მაშინ, როცა რაიონულ
პოლიტიურო საქმეში ჩაერია და
ფრიდონ ფარიაშვილის ნაწერებს
ფარდას ხდიდა. ბელებში პური ნა-
ჩვენებზე თითქმის ორჯერ მეტი აღ-
მოჩნდა.

— რატომ?
ზუსტი ცნობები...!

დაიწყო ფრიდონმა დეკით, მას
წამოეშველა გადახრაძე, ამ უკანას-
კნელს აგრონომი მარცვალაძე და
ერთხელ კიდევ დატრიალდა ცნობი-
ლი თაღამის მიწიდან ამოვდების
არაკის-ამბავი.

არაკის ამბავი, მაგრამ მიწიდან უკ-
ვე ამოვდებული და მოსავლის სა-
ხით ბელებში მოთავსებული მარ-
ცვლეული მარცვალაძესა და სხვე-
ბზე უფრო მჭერმეტყველურად და-
ლადებდა ამ უკანასკნელთა სიზუსტე
სიფლურტისა, კიდევ უფრო უარე-
სი ზრახვების შესახებ. ამიტომ...

დადგენილება ამ საქმის შესახებ
იმდენად საინტერესო არ არის, რა-
მდენადაც ის, თუ როგორ ესმის
ჩვენში ზოგიერთს ზოგი ღოზუნგის
მნიშვნელობა. მარცვალაძის მიერ
მოსავალ მარცვლეულის განგებ შე-
მკირება, ფარიაშვილის მიერ მისი
დაფარვა, ხოლო გადახრაძის „სი-
ზუსტეში“ გამოჩენილი გადახრები
მართლაც თავს გადახვრავდა, რომ
პოლიტიურის დროზე არ აღმოე-
ჩინა ამ „სიზუსტის“ სიფლუსტე და
ქურდები ზე პირდაპირ მთხლეზე
არ დაეკრა.

მთხლე ქურდების თავს, თორემ
ჩვენთვის ეს ხასხასა ახალი მოსავ-
ლის ხორბალია, მომავალი პური და
სოციალიზმის პირნათელი საშახუ-
პაზირა

პეტროლიომიდან კავკავშირზე სამი კილო-
მეტრე გზა გავიარე ორ საათში ტაქით.

ცხენო ჯანბრაკო, ულუფავ მგელის,
ცოტა სიჩქარით გააღვი ფეხი,
შინ იჭვიანი ცოლი მიმელის
თავს დამატყდება იმისი მხეი!

ბარათშვილმა რომ გააქენა
მისი არ გცხია შენ არაფერი,
ბარამი იყოს მშრომელის მიერ
შენთვის ნაქმევი თივა და ჭერი!
ს. თ.—ია.

გასაქმება ტფილისში

— პავლუსტა, დიდის კვაყოფილებით!—
ფიქსარი ივან ვასილიევს, რომელიც ტფი-
ლისში პირველად არის ჩამოსული გემერა-
ბიკის საწარმოთა მიღწევების გასაცნობად
და ჩვენი გამოცდვლების გადასატანად
„მუშაობურები“ მასიურად დამზადების საქ-
მეში.

— მაშ, განმიმარტავთ ყველაფერს?
— რამდენად შეგიძლებს!
და ჩვენ გავგედიტ ქალაქის დასათვალიე-
რებლად. ყოველ შეკითხვას ვუპასუხებდი
და უცხო მოქალაქე დილა მადლობით
ბლოკნორტში იწურდა ყველაფერს.
— აი, ის მოქალაქე წყალს სვამს, მეო-
რეს მის ჯიბეში აქვს ხელი... ამოიღო
კიდეც.

— რატომ?— შეკითხება ვასილიევი.
— აქ გასაქმეო არაფერია, — ვუპასუხებ
მე, — ჩემი ჯიბე შენი ჯიბე — ძველი წყო-
ბილების წაშთაა, რომელიც ძირშივე უნდა
ილიკეთოს, „შენ-ჩემობა“ ტფილისში ძა-
ლიან მალე მოისპოვა, თუ არ გავრათ,
წავიდეთ ბაზარში, იქ უფრო თვალდაახტუ-
ლად დარწმუნდებით. ხშირია შემთხვევა,
როცა მოქალაქე თავისი ჯიბიდან ამოი-
ღებს ფულს, იყიდის, ვთქვათ ინდოურს,
ინდოური მიაქვს მეორე მოქალაქეს, ანდა
გლეხი ჩამოიტანს კიტრებს, პამიდორს, ივა
ჭრებს, შეაქტურებს ფულს, ფული მი.ჭეს
სულ სხვა მოქალაქეს. ან თუნდაც ავიღოთ
მოქალაქეთა ბინები. ხშირია შემთხვევა,
რომ მოქალაქე შედის მისთვის სრულიად
უცნობ ბინაში, ბირჩხვს რაც მოეწონება და
მიაქვს.

— ან თქვენ არ უნდა გავაკვიროს ისევე,
როგორც ეს არ აკვირებს მილიციას.
— და!
— და! — ვუპასუხებ და განვაგრძებ გზა.
— აქ რად არის ამოდენა ხალხი თავმო-
ყრილი? — მიმითითა ტფილისოფმრეწვის მა-
ლაზიაზე.
— წყალს სვამენ.

— სულ ყველა ხომ ერთად ვერ და-
ლბებს?
— არც ამან უნდა გავაკვიროვოთ, აქაური
წყალა ისეთი ღირსებისაა, რომ როცა ერ-
თი სვამს და სხვები უყურებენ, ისე მოქ-
მელობს დანარჩენებზე, რომ არც არის სა-
ჭირო მაინცდამაინც პირში ჩაისხან. აი
ხომ ხედავთ, ერთმა დალია და დანარჩენები
წავიდ-წამოვიდენ კიდეც. (მოქალაქეები
იგინებოდნენ ქართულად, მაგრამ ჩემს მოსა-
უბრეს განუმარტე, რომ კვაყოფილებას
გამოსტკავებენ).

— და??!
— და, ვუპასუხებ და განვაგრძებ გზა.
— რატომ ასე გავაკვირებულა ქუჩები
ელექტრონის სონათით, ხოლო აი აქ კი
მივლ რაც ბინებში კარტოფილის სანთლე-
ბი აქეთ ათებულნი?
— ჩვენი ქვეყანა პოეტების ქე ანაა,
ისეთი სახლი ტფილისში წარმოუდგენელაა,
სადაც ერთი პოეტი მაინც არ ცხოვრობ-
დეს. პოეტებს მისტიურობა ახასიათებთ, მეტ
წილად სანთელი ურჩენიათ ელექტრონს.
ელექტრონის სამხარეთელოც არ ურდმევს
მთ მყუდროებას.
— და??!
— და, ვუპასუხებ და განვაგრძებ გზა.
— რატომ არაინ ამველებს ამ ხალხს?
მოქალეს ეროზანეთი! — გაძეწა ვასილიევი
გასაშველებლად.
— მიიღე კაცო!
— მილიციას დაეუძახოთ, მილიც...
— დაწყნარდით, აქ თითოეულმა მოქალა-
ქემ (და მილიციამ მთ უმეტეს) კარგათ
იცის, რომ უმზავზოდ კაცი კაცს არ შემო-
კრავს.
— მერე!
— მერე, სხვის საქმეებში ჩარევა დასა-
ძახბისად ითვლება.
— და!
— და! — დავუდასტურე მეც.

შენ ხარ ჩემი სიხარული
შენ ხარ ჩემი იავ-ვარდი.
მე უშენოდ ვერ ვიცოცხლებ,
ისე მაგრაღ შემოყვარდი.
ხედავ გულში ტრფობისავან.
როგორ მაგრაღ ჩავიკარი?!
ჩენი ეგზომ სიყვარულით
ერთა ღიფას წიხლი ვკარი.
დამიფერე, დამერწმუნე,
მე სხვა არ მყავს შენისთანა.
არ ვაბედო შენ ურჩობა,
თორემ დაგკარ გულში დანა.
თუ ეს მსხვერპლი არ გეყოფა
შემოგწირავ კიდეკ მრავალს.
მაგრამ კარგად დაიხსომე,
გზას არ მოგცემ სხვაგან სავალს.

მე უშენოდ ვერ ვიცოცხლებ,
მი არა მიაქვს გასაქანი...
თორემ თავში იმდენს გირტყამ,
გადაგმცეს სიგრძედ განი.
ჯანგი.

უცხო მოქალაქეს გაუთავდა ბლოკნორტს
ქალადი, გამოიღო ილიდიდან პარტველი
და უნდა გაეხსნა, რომ ვილაც თმა გაბად-
რულმა მოქალაქემ ელიდან გამოსტაცა და
გაიქცა.

— რატომ პორტველი? — შემეკითხა მო-
ქალაქე.
— პორტველი იმიტომ, რომ სხვა
ფერი გქონდათ ხელწამოსაკრავი.
— და!
— და! — ვუპასუხებ მე.
სამაირ-ბენ-შანი.

ზ. გ.

ნახ. ლ. გუდიაშვილის.

სურათების გამოფენაზე

დაგვივითი (მხატვრებს):—მე ვობრებო, დავგინახტეთ ჩვენი ტრესტის ცხოვრებიდან სურ...
მხატვრებში: დრო არა გვაქვს.. ვერა ხედავთ, რომ არ გვცალია?!

ქორთი ქორთ-ქორთი

ეს იყო 1931 წლის გაზაფხულზე ქიზაყში, სოფელ საქობოში, გლეხ ლიონა ბეროშვილის ვომბრიდან მოულოდნელად გაჰქრა ორი კედლია ცხვარი. დაკარგვა მეტად უცნაურ პირობებში მოხდა. ცხვრები დიღახან ძებნეს, მაგრამ კვალს ვერ მიაგნეს, და საქმეც ამით გათავდა.

მას შემდეგ წელიწადზე მეტმა განვლო. წნორის სადგურზე, რომელიც საქობოშივე მდებარეობს, ჩივინის გზის მუშებს სამი სული ჯიშინი, იორკშირის ღორი ჰყავდათ. (მათ შორის ორი—მაკე). ერთი მათგანი მეტად ლამაზი და თვალწარმტაცი იყო ღორის პირობაზე. ბაბასავით თეთრი, ჩასუქებულ ტანზე იორკშირის ტახს კუდიანა ყურების ძირამდე მაყვალავით შავი ზოლი გადასდევდა. ზვინივით დაგორებული, დინგმოგრუხილა ყურბანტურები, როგორც აქ იტყოდნენ, ავი კაცის თვალს არ ენახებოდათ.

და მოხდა საკვირველება: 1932 წლის აგვისტოში იორკშირის სამი ღორი რაღაც უჩინარმა ძალიან ერთბაშად ჩაჰყალბა. ზამთრის პირზე გლეხ ნანობაშვილის ოთხმა ჩრეულმა ღორმა (თითო არა ნაკლებ 6 ფული წონისა) სამთა იორკშირელთა შუაზე ხედრი გაიხარა. სოფელი ისევ შეწრაალდა, კვლავ დაჰყო ძებნა, კვლევ ძიება, მაგრამ ამაოდ: იყო და არა იყო რა,

ღორის ნისლივით გაჰქრა 4 უზარმაზარი ღორი.

შემდეგ ეს სერი ეწვია გლეხკომის ვომბრისაკ: ერთად-ერთა იორკშირის სანაშენო ღორი, სოფლის უკანასკნელი სიამაყე, თავისი 7 ვოქით, უცებ ხელიდან დაუძვრა გლეხკომს. არავინ იცოდა, ცამ ჩაყალბა თუ მიწამ რვა სული ღორი.

30 დეკემბერს გლეხკომის სალორედან ისევ ერთბაშად და უცნაურად დაიკარგა ორი: ღორი და ოთხი კერატი.

დრო მიდარდა. უხილავი ხელი სოფელს არ ეშვებოდა, შუა იანვარში გლეხკომის ვომბრიდან ისევ ერთბაშად გაჰქრა ორი დედა ღორი და შვიდი ბურჯაკი. (აჲწ მშვიდობით ჩვენო კარგო, დაბრუნებულს ნულარ გველით!) აშუალად საქმე ღორებით არ გათავდა. ინტარხსენებულთ თან გაჰყვა გლეხკომის ქედმაგარი, რქებდაგრებილი ვაშერა ხარიც.

23 მარტს ქალაქის საგადამყოფოს სალორე საშუღამოდ და პატრონთა გაუფრთხილებლად დასტრვა იორკშირის სამმა ღორმა ღამე ამ უბედური შემთხვევის დროს ავღრიანი იყო. უჩინა ღორებმა გამოსალმების წინად ორობებდნენ თავიანთ ჩლიქების კვალდა დასტრვებს, ღორის კოპია ქაჩაჩების ნიშნის ტალახში განუხრელად მისდევდა ორი კაცის ნაკვალევი. და აღსდგა ძებნათ

ღორებისა მიეღი საგადამყოფო: ტრამპეტნი და დოსტაპარტი, გინცილოგინი და სტომატოლოგინი, ოტუსისტინი და ვენეროლოგინა, დანი მოწყალეებისანი და სანიტართ სანა და გასდის მთი კვალთა ღორისა და კალთა, მიწივალს ქალაქთა სერებიდან ქიზაყის სოფელს საქობოსა შინა... და ბედმა დაქუხლთა მამებართა მათ. სოფლის თავზე სადაც გზა ქნი შარზე გადავიდა, წარიშალა კვალნი ღორთა და კაცთა. მდევარნი ისინი პირმქმუნვარი და სახე დახოკილი უტუიკინენ სახლისა თვისისაკენ...

მოქმედება საქობოდან ტფილისში გადმო ვაკვს. რიცის ქუჩა სახლი № 57 და იგივე რიყის ქუჩა სახლი № 59. ორთავე ამ კერტი რაცხვია სახლთა მცხოვრებნი „საბჭოთა სტუდენტები“. შთავსებით წითელი ჯვრის „თანამშრომლები“ და ზოგნიც ტფილისის ქარხანათა „გოშები“: ვანო ბაკაშვილი, ხინონ ჯიხარიძე, მელოტონ ხარაზიშვილი, ვლადიმერ მოლაშვილი, ვახილ ჯიხარიძე და შალიკო ბაკაშვილი, ყველა ძმათ ნათობით ტარიელისა და ავთანდილის მეგობრობით ნახარები, ერთი სოფლის და ერთი კუთხის ჩაუქნი ახალგაზრდანი. კულაკების შვილნი, 1930 წელსი განკულაკებული და სოფლიდან გადასახლებულნი, შემდეგ კი ადგილობრივ გულჩვილ ხალხის მიერ უკანე დაბრუნებული, ქონება წამავე დაყო

ნახ. ღონის.

საქართველო
გეგლიროთიქა

კომუნური კონფერენციის „ვილუპევი“ რომის პაპი:—მადლობა ღმერთს, როგორც იქნა შეთანხმდნ იმაში, რომ მათ შორის არასოდეს უნდება შეთანხმება!

1936

დეს და ტფილისს მიაშურეს, აქაც აღმოუჩნდნ გამოცეულ მტარებს მწყალობენი ბინაც იშოვეს, სამსახურშიც მოეწყვენ, კავშირშიც ჩაერთებენ, სააწვადებშიც შევიდნ, რკინის გზით თავისუფალი მგზავრობის საშუალებითაც აღიჭურვენ. შეუდგენ ტკბილ, უდარდელ ცხოვრებას სოფლიდან გამოყოლილი ხელის ქუჩუკით. მთელი წარსული ზამთრის განმავლობაში რიყის ქუჩა აკლებული იყო ახლად მოკლენილ ყარაჩოოილთა გადაბმული ქვიფით, სიმღერით, ორგია ღრიალ-ხრიალით, ხშირად ისმოდა სიმღერა: „იქ მოკლათ თეთრი ტახი“... და ამ სიტყვების წარმოთქმის დროს სიმღერას სიცილ-ხარხარი ერთოდა.

ქაბუთა ამ კორპორაციას ჰქონდა თავისი სახელი და დევიზი, მათ მიერვე შეთხზული და საიდუმლოებით მოცული. „ღო-რი ღორ-ღორი“. ასე უწოდებდნ ისინი საკუთარ ორგანიზაციას. ამ სანიმუშო ალიტერაციის ფორმულაში იშვიათი სინტეტიზობით ინსავებოდა ახალგაზრდა კულაკების ლოზუნგი და მოქმედების პროგრამაც.

თქვენ უკვე მიხვდით, მკითხველო, რომ საქობოს ღორთა და ტფილისის რიყის ქუჩას შორის რაღაც კავშირი უნდა იყოს, კოლექტივიზაციით გაბოროტებულნი, ტფილისში ლეგალიზებული ახალგაზრდა კულაკები ოსტატურად მუშაობდნ. ტექნიკა ერთობ მარტივი და შესანიშნავი იყო, რკინის თავიანი კეტი, გალესილი დანა და კანთის

მატარებელი, რომელშიაც ისე მგზავრობდნ „ეტანთ და ლოლიანთ ტიტის ბიჭები“, როგორც მათ საქობოში ეძახიან, თითქოს მამის ურემიკო, თითო მგზავრობაზე თითო მათგანს მოჰქონდა 8 ღუთი ხორცი, — არა ნაკლები. შედიოდნენ პარვით გლებ ხკომის და გლებების გომურებში, კეტის ერთი დაკვრით ღორს ადგილზევე სულს აცხებინებდნ, იქვე ატყაფებდნ და ნაწლავებს აცლიდნ. გათენებამდის ხორცი ხურჯინებში იყო და მახლობ-სოფლის-ანაგის ბაქანზე ელაგა, შემდეგ ტფილისის საკოლმეურნეო ბაზარი, სადაც „ღარიბი სტუდენტები“ გირვანქობით ჰყიდდნ ნაჭურდალს.

სტატისტიკა ჯერ-ჯერობით გვიჩვენებს, რომ „ღორი ღორ-ღორმა“ ამხვერპლა 33 სული ღორი, ერთი მუშა ხარი და ორი ცხვარი. საბოლოო ცნობები შეკრებილი არაა.

და იბადება კითხვა: სად იყო ადგილობრივი ხელისუფლება?

სად იყო და... საქობოელ კომუნისტმა მითხრა ჯოხარბიძემ მიაგნო კიდევ ბოროტების კვალს. ფიცილაჲ ტფილისში წამოვიდა, აქ გააფრთხილა მილიციაც. მესამე რაიონიდან მას თან გააკოლეს ჯერ-ჯერობით ისტორიისკაცის უტნობი, „ხანში მცხელი“ მილიციელი. მივიდნ დანიშნული ადგილას სწორედ მაშინ, როცა „ღორ-ღორის“ ღი-

ვის ოთახები სასენ იყო ხორცილ ვატენილი ხურჯინებით და მორიგი ნადიმობა სწარმოებდა.

ბოროტმოქმედები გაჩხრიკეს, დააბატონეს, ოქმი შეადგინეს, ქაშინვე საქობოში აფრინეს საიდუმლო მიწერილობა კვლევა-ძიების ადგილობრივ ჩატარებისათვის... უკაცრავად, ეს ასე უნდა ყოფილიყო. მაგრამ კი აი რა: თანასოფელთა და გაშლილი სუფრის დანახვაზე კომუნისტი ჯოხარბიძე უცნაური მეტამორფოზა მოუვიდა: მიოლბა, თეთრი კბილები ვადმოყარა, სახე ღიმილით დაეფარა, პირი ნერწყვიით ავესო. მაცდურ სურათს და ცერიანი მწვადების სუნს ვერ გაუძლო მილიციელმაც, თასი თასს მიჰყვა, ბანი მოძახილს და კახურმა ლხინმა გამალა ფრთები, ბახუსსი კურთხევა დაეშვა უნკ მასპინძელთა ჭერიდან. მალე კეთილმოყვარულ გარბობათა ისეთი მორვეი დატრიალდა, რომ კომუნისტი ჯოხარბიძე დიქვისსლეს კიდევ მოქვიფებმა...

ნადიმი დამთავრდა, კულაკთა ახლად მოპოებული ჭვისსი ჯოხარბიძე და მილიციელი ნაჭიეთარნი და თან ხორცილთა და ღვინით დასაქურებულნი ბარბაკით განშორდნ კულაკთა ბუნავს. პეტანთ და ლოლიანთ ტიტის ბიჭებმა კი გულდამწვინებებით განაგრძეს ბედნიერად დაწყებული საქმე „ღორი ღორ-ღორის“ ლოზუნგით.

პ. ზაქონია

თავი მისაქმელოთიქა

ფილოლოგი, ლეთის-მეტყველი, კოსმოპოლიტი, უდიდესი ჰუმანისტი, რომელსაც თანამედროვენი რეპინლონთან ერთად „გმირების ორ თვალს“ უწოდებენ, დიბადა 1467 წ. და გადაიცვალა 1536 წელს. მშობლები სასულიერო მოღვაწეობისთვის ამზადებენ, მაგრამ მონასტრების რეჟიმს ვერ გაუძლო, და საცხებით თავი მისცა ფილოლოგიისა და ლეთის-მეტყველების მეცნიერულ შესწავლას. ჰუმანისტი მიმართულებით ერანქუსი ნამდვილი კოსმოპოლიტი იყო. ერთ ადგილას იგი უბოძს: „სრულიად არ მსურს ვაძტივო, რომ ფრანგი ვარ, მაგრამ საქიროდც არ ვთვლი ეს დებულეზა უარყოვ“. ასეთს მის მოქმედებას ეკატობოზმაც კოსმოპოლიტურად უბასუხა: მის „ეგრობის ქურუმს“ ეძახდნენ. მის ეკითხებოდნენ არა მარტო მეცნიერული, არამედ პოლიტიკურ საკითხებზედაც კი. „სახელს მისი ჰქვია“, — როგორც ერთი თანამედროვე ამბობს, — „ინგლისიდან იატალიამდე, პოლონეთიდან უნგრეთამდე“.

მაგრამ მრავალ ნეწერებათა შორის ყველაზე პოპულარული აღმოჩნდა მისი სატირა — „სისულელის შექება“. დღესაც, როგორც 400 წლის წინად იგი ცაცხალია, თანამედროვეთა იგი არ არის ცეცხლისმწვრტვეველი სატირა, არა აქ ჩანს უმანისტის ოპტიმისტური შეხედულება, მშვიდა დატინვა, მწარე უბიძლი. ამ სატირაში ყბადღებულა მღვდლები, ბერები, ომი, მეფეები და სხვ.

„ყველასავე ნაქებ ომს—ამბობს სისულელე, —აწარმოებენ არა ვანათლებული ფელოლოგოები, არამედ მუქთახორები, დალალები, ქურდები, მკვლელები, უციკო, შეუძლო, მოვლენი და საზოგადოების ამგვარი ნატირალენი“.

ამ მცირე ამონაწერიდანაც ჩანს, რომ „სისულელის შექება“ არ არის გასართობი უნიზნო ოხუნჯობა, არამედ მასში გამოსტვევის მოზავალ ქართების ნაწერწელები.

თავი პირველი სისულელის ყმბა სისულელე ამგროზს

სისულელე მარტოდენ თავისი შეჩეღელებით გაზუნტავს მსმენელთა მწუხარებას. ტლანქმა მომაკვდავებმა, როგორც უნდათ, ისე იმსჯელონ ჩემს შესახებ. მე ვიცი, რა ცუდი აზრის არიან სისულელეზე, ყველაზე უფრო სულელებიც კი. მე მაინც ვბედავ დაემატიცო, რომ მხოლოდ ჩემი ღვთაებრივი თანდასწრება ამხიარულებს ღმერთებსა და აღამიანებს. საუკეთესო საბუთი ჯქვენს წინაშეა: როგორც კი გამოვინდი ამ მრავალრიცხოვან კრებაზე, გათედრახე, ყველას სახე გაუბრწყინდა ასალი, უჩვეულა ძიარულენით, ყველამ წასწია წინ თავი და ყველგან გაისმა სასიამოვნო, საზეიმო სიცილი. თქვენ, რომ გიკვრით, მე მეჩვენება, რომ უცებ ჰომიროსის ღმერთებს, რომელნიც ნებენტზე.) დაყენებულ ნექტარით შეზარხმებულან. აჰამის კი თქვენ ისტედიტ მოწყენილინი, დსევიანიებულნი, თითქოს ახლა დაბრუნებულყოთ ტროფონის?) გამოქებაბულიდან. როგორც დალის მზე, ქვეყანას რომ თავის მშვენიერ სახეს ჩვენებს, ანდა გაზაფხულის დასაწყისი, სუსხიანი ზამთრის

1) მცენარე, რომელიც ღვინოს აზგარებს.

2) იყო თქმულება, რომ გამოქებაბულში სცხოვრობდა მისანი-დემონი, რომელიც უმთავრესად საწუხაროს წინასწარმეტყველებდა.

რედაქციას განზრახვა აქვს მკითხველებს მიაწოდოს უდიდესი იუმორისტებისა და სატირიკოსების ნაწარმოებთა ნაწყვეტები „ნიანგი“-ს ფურცლებზე, მთლიანი თხზულებანი კი ცალკე წიგნაკებად.

შემდეგ რომ სასიამოვნო სიოს აქროლებს, ყველაფერს ანიჭებს ახალს ფერსა და შესულებას, ახალს სიყმაწვილეს, ისე თქვენ ჩემს დანახვაზე შეგატყვალათ სახე. დიდი ორატორები გულმოდგინეთ ნადიქრი გრძელი სიტყვით ცდილობენ თავიდან მოგაშორებინონ მწუხარება, მე კი მიზანს მივაღწევ, ერთბაშად, ერთის ჩემის გამოჩენით.

თავი მესამე სიტყვის შიდაარსი

რისთვის გამოვიდვარ დღეს ჩემთვის უჩვეულო სახით, ამას ვიცივეთ, თუ კი მოისმენთ ყურადღებით, არა, როგორც ეკლესიის მქადაგებლებს უსმენო, არამედ, როგორც მოედნის მასხარას, ხუმარას და მსახიობთ, ან, როგორც ოცესალე უსმენდა ჩემნი მეგობარი მიდასო? პანს. მომსურვა გამოვსულყოყ თქვენს წინაშე სოფისტად, მაგრამ არა ერთ იმათვანს დევმსგავსები, ვინც ბალღებს ატენის თავში მანე უზრობას და ისწავლის იდავის უფრო კერბად, ვიდრე დედაკაცები დობენ.

არა, მე მინდა მივბაძო იმ ძველ ბერძენებს, რომელნიც ცდილობდნენ ბრძენის სამრცხენო სახელი არ მიეღოთ და არჩიეს სიღისტი დაერქმათ თავის თავისათვის. მათი მუყაითობით ითხვებოდა ღმერთებისა და დიდი აღამიანების ქებადილება. თქვენც გაიგონებ? დღეს სობას, მაგრამ ქება იგი მიეკუთვნება არა ჰერაკლეს, ან სოლონს?), — არამედ საკუთრად მე, სხვა გვარად რომ ვთქვათ, სისულელეს.

„უპატრონო ეკლესია“

„ქოგნარის (ქუთაისის რაიონი) სასოფლ საბჭოს თავმჯდომარე საბაზო კომუჯრედის მდივანი სამსახურში არ ცხადდებიან, მათ ხალხი მთელი კვირაობით დაეძ და ვერ ნახსულობს“

რატომ იმეზ თავს სისულელე

ქეშმარიტად სრულიად არ ვაქცევ ყურადღებას იმ ღრმა მოაზროვნეებს, რომელნიც ყოველ თავის მატებას თავხედ სულელად იცხადებენ. უფუნური უწოდოთ თუ სუთო. მართლაც, ვის შეეფერება იყოს თავის სახელის მენაღარე, თუ არა სისულელეს. ვის შეუძლია ჩემზე უკეთ მე გამომსახოს. შესაძლებელია მხოლოდ მას, ვინც მე ჩემზე უკეთ მიცნობს. გარდა ამისა, მე მგონია, რომ მე როცა ასე ვიქცევი, უფრო მორიდებული ვარ, ვიდრე ბრძენნი და დიდებულინი ამ ქვეყნისა: მორცხვობა ხელს უშლის მათ თავს იქონ, მაგრად ქირობებს რომელიმე მოსახილ ენამუქერ კაცს მოლაქლაქე პოეტს, რომელია პირიდან ისმენენ ქებას, სხვაგვარად, რომ ვთქვათ, სატყვერო სიტყვებს. ჩემნი კლემამოსილი შლის ფარშავანგით კულს, აიჭორება; უსირცხვილო პირმოთენე კი ამ არაარობას ღმერთებს აღარებს, გამოიყვის იგი ნიმუშად ყოველი სიკეთისა, რაც მისგან დაშორებულა, როგორც ვარსკვლავი, ამკობს ყვავს ფარშავანგის ფრთებით, ცდილობს ვითიბა იგიოროს და ბუზიდან შქმნის სპილეს. ბოლოს, მე ვიყენებ ხალხურ ანდაზას, რომელიც ამბობს: თუ სხვა არავინ გაქებს, კანონიერად პოიქცევი, თუ თვით იქებ თავსო. არ ვიცი რა უფრო გამიკვირდება: მომაკვდავთა სიზარმაცე, თუ მათი უმადურობა, ყოველი მათვანი დომად პატრეს მკემს და ჩემი წყალობით სარგებლობს, მაგრამ არც ერთს არ მოუტლია მადლობის ნიშნად სახტობო სიტყვაში სასაგებო ეზლოთ სასულელისათვის. და ამავე დროს ცოტა არ ყოფილა მოხალისე ლამის ზეთი არ დაეწოა, ძილი შეეწირა და ბუსირატების, ფალოიდების ციგებცხელების, ზუზუნების, მედოტის და სხვა ამგვარი ჯანდაბის გაბერილი ქებადილება დაეწირა. ჩემგან კი გაიგონებთ წინასწარ დაუმზადებულს და გაუსწორებელს, მაგრამ მით უფრო მართალ სიტყვას.

თავი მეოთხე რატომ დაპარაკობს მოუშავა-ღვებად

არ მინდა ვაგვიქრებინოთ, თითქოს მე მსურს ორატორების უმრავლესობის მსგავსად თავი გამოვიჩინო მოსწრებული მკერმეტყველობით. ისინი, როგორც ცნობილია, როცა კითხულობენ თავის სიტყვას, (ოცდაათი წლის განმავლობაში ნამუშევარს ან და სრულიად სხვისს), ისე იქცევიან, თითქოს სიტყვა იგი დაეწეროსო სხვათაშორის, საოლობოდ, სამ დღეში, ან და შემთხვევით ეკარნახოთ ვისთვისამე. მე კი ყოველთვის უდიდეს სიამოვნებას მგერის იმის თქმა, რაც ენაზე მომადგება. ნურავინ ელის, რომ იმავე ჩათლახა რიტორების მსგავსად მოაწყოლოთ ზუსტი განსაზღვრები და მით უმეტეს დანაწილებანი. მართლაც, როგორ შეიძლება იმის განსაზღვრა ვისი ღვთაებრივი ძალა მოდებულია მთელ სივრცეზე, ან მისი დანაწილება, ვის სამსახურში თავი მოუყრია აღამიანთა მთელ ჯიშზე? რა საქირაა გამოვფინო ჩემი არჩილი, ან ჩანსახი, როცა აი აქ ვარ სახილველად თვით მე, მომნიჭებელი ყოველგვარი სიკეთისა, მე, რომელსაც ლათინები სტულტციას მეძახდენ და ბერძენები მოიროს.

6. ლორთქიფანიძე.

1) მეფე მიდას, ტყის ღმერთს, პანის სიმღერა უფრო მოეწონა, ვიდრე აპოლონის, განრისხებულმა აპოლონმა ვირის ყურები გამოაბა მიდასს.
2) საბერძნეთის ერთი შედ ბრძენთაგანი, ათინის კანონმდებელი.

დაბრჯი: — ტყვილად იცდით, თავმჯდომარე საქიფოლაა წახული და ერთი კვირის შემდეგ დაბრუნდება

ოპორტ:—საკვირველია! ყველაფე რი რიგზეა, ყველა თავის ალაგასარის, მაგრამ მაინც რომ არ გასვერ ნებენ ცნობებით რკინის გზაზე და-უღვევობის შესახებ?

ყიფიანის პრინციპი

(სინამდვილე)

ძლიერი წინაგო, არა მიიღო ესე ამბავი მოკორილად ენითა ჩემითა, არამედ ჩათვალე დამადსტურებლად და აღაპყრე ჩანგალი მოსათურგნად ყიფიანისა, რომელ იყო ზოქალული ნიკოლოზისა.

რა უამს მუშამ გაიმარჯვა, ყიფიანი ჩავარდა საგონებელსა და მიადგ. დგბოსა ტფილისისასა, სადაც აღმოუჩნდენ მოყვასნი, რომელნი შეიბრალებდის და მიამაგრებდის ორთქლმავალთა სახალხოხა ზედა.

ამა ისმინე ძლიერი წინაგო ნაშობეაწარი ყიფიანისა, რომელე მატარებელ № 108 გაემგზავროს მანძილსა ესე გორისსა ვაგონებსა დატენილსა ხალხისათა, ვითარცა სელიოტკა ბოქკასა შინა, მეთუ ყიფიანი მოივლიდეს ესე მანძილსა და არ მისცემდის საყვირსა სადგურიდან დაქვრისასა, არც სადგურებში შესვლისასა და არც ნიშანსებტ-

თან მიახლოვებისასა, ხოლო ესე ყიფიანი სახედარსა ანუ ორთქლმავალსა აქენებდის ვითარცა მასზე ამოსაყრელად ჯავრსა. რამეთუ კონდუქტორი წოდებული უფროსათა, შეეკითხვის ყიფიანსა — და გვიამბე ამბავი, რათ არ მისცემ საყვირსა მისვლისა და გასვლისა სადგურსა შინა?

და მიუგებს ყიფიანი ენითა თვისითა: — არს ბძანებაი მოცემული, რამეთუ არა ვაყვირო ორთქლმავალი და ვიდოდე ჩუმად. და კონდუქტორი კამკამიძე იგი კვლავ ეკითხვის: ბრძანება ოდეს გამოდის, მას მიიღებს არა მარტო ყიფიანი, არამედ მუმანქანენი სხვანიცა. ხოლო ბრძანება ასეთი არა არს ქვეყანასა ზედა, რაიცა დასტურდების მუმანქანითა სხვათა და სხვათა, რომელნი სადგურებში აყვირებენ ორთქლმავლებსა.

—და მომეშვი, რამეთუ არს ესე პრინციპა ჩემი.—ლაღადყო ყიფიანმა და განაგრძო სიარული ჩვეულებითა თვისითა.

და დაიწერა ქმანი, რომელნი უწყის ბოროტებას სამსახურსა შინა ყიფიანსგნით და ქმანი იგი მიერთმევის უფროსსა განსაკითხავად და დასადებლად მსჯავრისა.

და გვიამბე ესე ამბავი ძლიერი წინაგო, გეჭიროს თვალი, რათა ქმანი იგი არ დაობდეს მუდსა ქვეშა ან და არ დაიხეს ძმაბიქურად (რაიც სწორი არს მოვლენა). მოაგლინე რისხვა შენი გოგრაჟსა ყიფიანისა და სხვათა მენებელთა, რომელნიც საქციელითა თვისითა ზიანს აძლევენ გზასა რკინისა და მუნ არ იშლიან ზნესა ავსა. ამზნ კარდელითონ.

ქიჩილე საზინხიელი.

ნიანგის საკბილო

ნიანგის საკბილო
ხრამილი

სადუქნო კომისია
საქონელს ინაწილებს,
რაც უფრო კარგია
თავისთვის დებს,

„უბრალო“ წვერებსა
უარით ისტუმრებს.
ზოგს თავის ძმებს აძლევს,
ზოგსაც კი დებს!

ეს არის ბრიგადა
მოქეიფეთა,
მეთაურია მისი
არსენი,
ექებენ ყველგან
მუცლის საძოვს,
რომ მხიარულად.

ატარონ დღენი
ძველი დღეობა,
ღვინი ალაპი
გადიქცა მათთვის
მოღონის წყაროთ,
დედარბანი, ვარდოსანი,
ქაუთარაძე და სხვებიც
მით ხარობს!

სონი

ამ ვაეხატონსა
აქ არ ყავს ტოლი.
(სახელი მისი,
მიშა მგონის!)

სარეწკოვში
მოიკალათა,
ფართო ცხოვრების
გაშალა კალთა.
მასთან „მსახურობს“
აგრეთვე ცოლი,
მარუაშვილსა
აქ არ ყავს ტოლი!

შრომის ინსპექტორს
გრიგოლ რატიანს,
მკლავადის შევირდს
ყმაწვილს მადიანს
სჩვევია ჩხუბი

აყალბაყალი,
(აღარ დაინდო
არც ქვრივი ქალი!)
ააწიოკა
ბევრი ატირა,
და სასამართლოც
მოინადირა!

ნიანკორი სო

მე ამ დაბას ხელმეორედ
შხოლოდ მიტომ ვეხები,
რომ სადგურზე კინალამ
მოვიმტვირე ფეხები.
სადგური რომ კარგია,
რალთ უნდა ქაქანი,
მაგრამ თუ სადგური,
უნდა ჰქონდეს ბაქანი.
ეს დაბა და „სადგური“
ორივე მოსაწყობია,—
თქვენ ეძახით ნოჯისქეს
ფაქტიურად ხობია.
სადგურს იქეთ ტრესტია,
ღირექტორად გრიგოლი:
ტანად ზორბა, თავმდაბალი
ყველას ამყოლ-დამყოლი.
ტრესტს რომ მართავს უდათა
საქმე არ ეზარება,—
მაგრამ მის თანაშრომლებს
ვერვინ ვერ ეკარება.
მატარებლით სეირნობენ
რათ დასაფარავი,
ტრესტში რომ შეიხედო
შიგ არ არის არაფერი.
ვერ გაიგვს მათ გამგის
სიტყვა ამხანაგური.
მუშგლეხინო, რას უცდი,
მიაშველე პანდური.
ტრესტის აქეთ სახლია,
მთელს დაბაში ქებული,
სატრაქტორო სადგურად
არის დაყუდებული.
მის წინ ვნახე ტრაქტორი
ლაფში გადაგდებული,
ნაწილები დაშლოდა
იყო ჩაუანგებული.
კიდევ ქვემოლ შეენიშნე
რალაც დახვავებული,
თურმე საპნის ქარხანა
სულ მთლად მოთავებული
გრიგალს დასჯახებოდა
წინა ღამით წყეული—
და იმიტომ მოსჩანდა
„ოდნავ გადარწეული“.
მიველ ვნახე, რა ვნახე,
გულზე შემომეყარა—
მთელი სახლი დაფშვნილი
ნაფოტებად ეყარა.
ცოტა ქვემოლ მდინარეა
და ზედ ერთი ბორანი,
სად მებორნე მუდამ ზის,
როგორც ლეშზე ყორანი.
იმ ბორანით დაბაში
არ გავსულვარ ჯინაზე,
რადგან ის მისრიალებს
ძაფის სისხო სინაზე.
სად მცალია დასახრობად,
ეს რა მოვიგონიათ.

ჩემი გოგრა მუშკოპში შექმნილი გგონიათ. ხიდის გაღმა ბაზრის თავში არის ბალი ნაქები,— ეს რით არის თქვენის აზრით სხვა ბაღებზე ნაკლები, რომ შიგ ალარ სეირნობენ „სოცხობების“ ტახები. ვნახე ფოსტა, რა ფოსტა. სად არის მისი ტოლია. გამგეთ თურმე ამ ფოსტას გვასალია ჰყოლია. არ იფიქროთ მორცხვია; ანდა გაუბედავი,— ამანათი არ წავა მისგან გაუჩხრეკავი. ძველ სპეცებში ნამდვილი „საქმის“ მცოდნე კაცია, სულ ზუბირად სკოდნია ფოსტის „ოპერაცია“. იქვე სასადილოა ხის შენობა ქებული, გამგეთ ლაუ ტრიალებს მუდამ დაფეთებული. რესტორანში არ ისმის ძველი აყალ-მაყალი, რადგან ის თავის-თავად შენობაა ახალი. მაგრამ ველარ გავიგე ოხერი და ტიალი— რად ვაისმის დღე და ღამ როილის ხრიალი. სჩანს „სპეცია“ დამკვერელიც ვენაცვალე ყელშია,— ვაი საწყალ როილს ამ „მოცარტის“ ხელშია.

გაიღე.

ათანასეს სიგლერა

(ახალდაბა)

მშვენიერი დღე იყო, დიდი მზე ბრწყინავდა, აფთიაქში ქვათაძე გიტარაზე ღრინავდა. „აფთიაქის გამგე ვარ წინათ ვიყავ მღვდელია. დაქოჩილი მოღვაწე მენშევიკი ძველია... დამიჯერეთ, გლეხებო, მომიტანეთ შაქარი, ყველი, ერბო, კარაქი, და სხვაც კარგი რაც არი. შევაზავებ წამალში რაც დარჩება ჩემია. ფოფოღია ძველოჯან, ნულარ მოგიწყენია.

ეკიმებო მერიდეთ ვერ ხედავთ, რომ გერევით... „ფარმაცევტი“ გახლავარ. „ჩარლსტინიან“ წვერებით

პაული.

ვაი ჰიტას

ქარელის კოლმეურნეობის წევრი პარტკანდიდატი ჰიტა სიმონიშვილი მინდვრის მავნებლებთან ბრძოლს დროს სათევეზაოდ წავაღა.

ბრიგადელი.

ხორბალი რომ დაეღვეა შუა იანვარში და ბადესაც რომ ვერ ისვრი წყალგაყინულ მტკვარში — სიმწრით

კუჭი რომ შესახებს „ვაი—რამტა—ტიტას“ ჰკუა მაშინ მიეცემა სიმონიშვილს ჰიტას.

„ფხიზელი“

ორჯონიკიძის სახ. ქარხნის დახ. კოოპერატივის გამგეობის თავრე ალაპოვს სავაჭრო კოოპერაციის მუშაკთა თვითშემოწმების ინსტრუქციები, რომელიც მან მიიღო, არც კი წაუკითხავს...

ბ. ხ.

მე გახლავარ ალაპოვა საქმეში ვარ მღვეი ინსტრუქცია

რომ მივიღე თავქვევ ამოვღვეი.

შეურიგებელი წინააღმდეგობა

ამიერ-კავკასიის რეიხის გზის მშართველობამ თანამდებობიდან განთავისუფლა ბორჯომის სადგურის უფროსი, როგორც სამსახურისათვის შეუფერებელი.

ნეფტუნი.

ბორჯომის სადგურის უფროსის მდგომარეობაში არის ორი მამონტი, რომელიც ერთმანეთთან შეურიგებელ წინააღმდეგობაში იმყოფება: სამსახურიდან წასვლა ნიანგურ ენაზე ნიშნავს „საგარაკოდ“ წასვლას და იმავე დროს ბორჯომში ამ ზაფხულში სამსახურის დატოვება ნიშნავს აგარაკიდან წასვლას. ამასთან დაკავშირებით, ბორჯომის სადგურის ყოფ. უფროსის გულიც ასეთი ფიქრით ისერება:

— არ ვიცი როგორ მოვიქცე: გა-

ვიტარო მისთვის, რომ ამ ზაფხულის ბაზანაქება სიცხეში „საგარაკოდ“ გამოშვებს, თუ ვიჯავრო მისთვის, რომ სწორედ ამისთანა სიცხეში როცა ქვეყანა ტაფაზე დადებულ გოჭივით იხრაკება, აგარაკიდან გამოშვებს?

უნდა აგოს

ქარელის კოლმეურნეობის ყოფილმა თავრემ ილიკო ზეინკლიშვილმა უგუმაგოდ დასტოვა ტრაქტორები.

ბრიგადელი.

„ფეხზე იკიდებს“ ილიკო ტრაქტორებს, საგუმაგოსა — ინსპექციასთან ილიკომ პასუხი უნდა აგოსა.

რომ შეიპლოტი

რუისში კულაკები ჩუმად მკიან პურს კოლმეურნეობის მიწის ფართობზე.

ს—ლი.

რა გიკვირთ კოლექტივის პურს კულაკნი რომ ვმკით ჩუმად? — ძალი შეგვწევდეს, — წივრებსაც გადავყლაპავდით უმადა.

არ ვიცი რა ფეხზე ავდექი, მაგრამ ეს ცხადზე უცხადესია, რომ მთელი დღის „ბორომფინგლანი“ ჩაზეშალა.

ეს იყო გუშინ წინ დილით. ცხრის ნახევარზე მოუსვი ფეხი სამსახურში.

15 ნომერი ტრამვაი არსად ჩანს, მეთოქე ფეხით კილომეტრი მანძი—ლი. 14 ნომერი ტრამვაის რონოდაში ისე შენაგდო ხალხმა, თითქოს თვით გასამართლებას აწყობენო.

მკერავის ფაბრიკაში ვარ.

— ვინ გინდათ? — შემიკითხა მემანქანე ქალი, რომელსაც ხელის ფრჩხილები ინგლისური მამლის დეზინფიციტით ჰქონდა დაწითლებული.

— დირექტორი! — ვუპასუხე კულტურულად.

— აქ არ არის.

— მაშ სად არის?

— სამსახურის საქმეებზე წავიდა.

- ფაბრიკაში?
- კავშირში წავიდა.
- ბუქჰალტერი?
- ფინსახკომში წავიდა.
- ოსთავიაციის კუთხის გამგე?
- ცენტრში წავიდა.
- შესაულებლის სექტორის გამგე?

— დირექტორს წაყუა.

— კულტკომისის თაემჯდომარე?

— ფაბრიკაში წაყუა.

ვიფიქრე—აქ გამომდის წყლის ნაკადი და გადევინაცვლე სხვა ფაბრიკაში. იქაც ეს სურათი აღმოჩნდა, მხოლოდ იმ განსხვავებით, რომ ადგილკომის თაემჯდომარეს კარებში მოვყარი თვალი როცა გადიოდა.

ამიტომაც ვუწოდებ ჩემს ბუმბერაზ შემოქმედებს „დათარსული გზები“.

ქნელოლი

აფრასიონ უანარაქი

აფრასიონი თავის დროზე და თავის წრეში „მოწინავე“ კაცად ითვლებოდა— უყვარდა გვიან დაწოლა, გვიან ადგომა და ფუქსავატურად დროს ტარება. შეჩვეული იყო თაქადობას და სხვების ხარჯზე ხშირად ჭიფის, რადგან საკუთარი ჭონებიდან შექმას ბეჭი არაფერი გადაუღია. საკრთოდ, მადის და კუჭის ტევადობას არ ემდურდა, მაგრამ საქართველოს გასაბჭოებამ შეუძალა ფუქსავატურა ცხოვრების ყალბი ნიადაგი. ამიტომ აფრასიონი გასაბჭოებრივად ცოტა ხნის ვასვლის შემდეგ აომასკომს სწერდა: „ვინაიდან მუშაობა ისლა მეცა მსურს, გთხოვთ საკუთარი მიწები დამბრუნოთ“.

დრო მიდიოდა, ოჯახში კი ძველებურად არაფერი შემოსდიოდა, ამავე დროს თავზე აღსაკრავად ძველი სახლი, კოლექტივისაციის შემდეგ გადაწყვიტა კოლექტივში შესვლა მაგრამ მისი მოლოდინის წინააღმდეგ კოლექტივი ის არ მიიღო:

„უშრომელი ჩვენ არ გვინდა, ზარბაჯი და ფუქსავატი, გირჩევნია მინდვრად მწყენოს დორები და იხვი, ბატი!“

მიუხედავად ასე აფრასიონს თავისივე სოფლის გოგო-ბიჭებმა.

აფრასიონი გაბრაზდა. აღელდა, აირია, მაგრამ მაღე დამედიდა და გაიფიქრა— ყველა სამსახურს ხომ არ უნდა დიდი სწავლა ა ცოდნა. მოდი დავტრიალდები, იქნებ სადმე „ზაებოზის“ ადგილი მაინც ვიშოვი! ეს გადაწყვეტილება გაუზიარა ჯერ თავის ნათლიას, შემდეგ ნათლულს, შემდეგ კიდევ ცოლის ნათლიას, შემდეგ იმის მონათლულს, სიმამრს და სიდედრს, ცოლის დას და ცოლის დის ნათლიას, ცოლის ძმას და მის ნათლიას, დაბოლოს კი ყველაზე უფროს დიდ ნათლიას, — ერთ-ერთი დაწვეულებების დიდი თანამდებობის კაცს, რომელმაც მართლა მოაწყო ის მეუღრნობაში „ზაებოზი“, ანუ სამწეო ნაწილის გამგეო.

— აფრასიონ, პირუტყვის საკვები გაზოილია, მიიდე საჭირო ზომები. — განუცხადეს ერთ დღეს მას...

— არა უშავს რა, გამხდარი და დასუსტებული პირუტყვი დასაკლავად ადგილია,

სამტრეღია

ამ წერილს, რომ პაშა ნახავს, ოდნავ წარბსაც არ გამოუღავს. იტყვის, ნაკლი მე არ მახლავს! მწერონ ყველგან, მწერონ მუღამ, და ამ ქალსა ვხედავ ოდეს დახლის იქით—სიტყვს აჩენს! ნაქნობს აძლევს პაპიროსებს და უფრო კი—ვაჭარ-ჩარჩებს. სახლში წასვლის დიმი უკრთის, წავა, მაგრამ როცა მოვა— მას კარებთან მუღამ უცდის ბიჭ-ბუჭების შავი გროვა. გადაყრდა პაპიროსის ხდება შემდეგ წარამარა! ვამბობ: პაშა მანდილოსნის, მოშორება მოხდეს ჩქარა...

ვახანელი გზიკი

ექიმიც ადვილად დაგვეთანხმება და აქტზე ხელს მოგვიწერს, — იყო პასუხი.

— აფრასიონ, სიმშლით ნუ დავგროვავ, იყიდე სასადილოსთვის რამე, — მოასხენეს მორიდებით აფრასიონს.

— ურემმა თუ შემა არ მოიტანოს, — ურემი შეშად იქცესო, ნათქვამია, დაკალით მუშა-ხარები წაბლა და ლომა, რომლებიც უქმელობის გამო სახედრად აღარ გამოდგება.

აფრასიონის ასეთი „ენერგიული“ მუშაობის შესახებ ეცნობა ნაანგის ბრიგადას. რომელმაც აფრასიონის მუშაობის შესახებ რედაქციას ასეთი პატაკით მიმართა:

პაცი დიდლილა უსაქოდ. ფულს რად ღებულობს ისაო, ნათლიას, დიდს თუ პატარას, მისცხეთ ძეგლსა და რბილსაო!

ბრ. წითელმთიფლი

„აჭარისტანში ჩაქვის და ხუტუბანის სანოვლო კოოპერატივის წარმოქმნის საბჭოთა პოლიტიკის დარღვევის, მიმოქცევის ხარჯების ზრდის და საქონლის დაგროვების არანორმალური ფაქტები.“

ჩაქვი შეება ხუტუბანს, ამაზე ქონდათ ცილობა: „ვის შეუძლია ჩემსავით ინბაროს დიდი გვირობა? საქონელს ვყიდი, როგორც მსუორკაპიკიანს შაურად ჯაბეში იქნებო მოგებას არ ვიკლებ ზურა—„დაურას“. გინდ დიჯერე, გინდ არა, ფასების მაღლ წევაში, აჭარისტანის მასშტაბით მე დაემაყარე რევანში“. ხუტუბანს კოოპერატივის არ უყვარს შედილობა მაგრამ ღიმილი მოგვარა ჩაქვის სიტყვების ყურებამ — რას ფართი-ფურთობ მობილო? — სთქვა: — ჩაიკინდენ ენაო და აწი ჩემი „ნაღაწი“ წარმოდიგენ შენაო: შეურცხვეს იმას უღვაში, ვინაც ჩამოგრებს ქამში სახოლოს ფასებს ათჯერ ვზრდ ჩემს წერტზე გადმოტანაში. ფასები ისე გადებენ დაგოვილა საქონელო მინც ვერ წავა მუშტარი: — ისე ჩემ დახლოან ველიო, შეურცხვეს შენ ვინაც ჩამოგრებს... ფასების მაღლა წევაში მთელი მსოფლიო მასშტაბით მე დაემაყარე რევანში.

„ტორგსინი“

(სამხრემღია)

ივლისის თვის ერთ დასვენების დღეს საქეპრობის განყოფილების მმართველმა ისილორე შუბლაძემ დაიბარა ყველა თავისი თანამშრომლები და ეკონომისტ ნოე კალანდაძის ტენსიკური ხელმძღვანელობით გაანაწილა ტორგსინის განყოფილებიდან მიღებული 7000 მანეთის საქონელი.

კალანდაძე საუბრით განაწილებას აძლევს საწყობს:

1. შუბლაძეს — 2 წყვილი კაცის ტუფლი საროჩკა, ქვედა საცვალი, კომბინიზონი, გეტრი და ერთი ქალის ტუფლი. სულ 262 მანეთის.

2. მგალობლიშვილს: ქალისა და კაცის ტუფლი, საროჩკა, პერანგი, ქვედა საცვალი და სხვა, სულ 186 მანეთის.

ეკონომისტმა ნოე კალანდაძემ არ გამოიტოვა საკუთარი თავიც და წილად ირავუნა — 178 მანეთის საქონელი.

მთავარ ბუღალტერი ი. დლონტს არ დასწყვიტეს პული და წილად არგუნეს 878 მან. საქონელი.

მმართველის მოადგილეს შენგელიას წილად ერგო 220 მანეთის სხვადასხვა საქონელი.

ვაშაქიძეს არ დასწყვიტა ნოემ გული და მისცა 201 მანეთის ტორგსინის საქონელი. ასე განაწილა ნოემ ისილორეს დავალებით 3867 მანეთის საქონელი სამტრედიის საქეპრობის აპარატზე.

ჯულუხვა ნოემ არც ისილორეს მგობრები დაიფიქვა — მათაც „არგუნა“ ტორგსინის საქონელი.

ეს იმეათი თაიგული ბირველად არ ყოფილა შემწენული ასეთებში.

პრიმიხაძე

ტყიბული. უგზო-უკვლოდ დაიკარგა საქონლით დატვირთული და სახლისკენ მიმავალი კოოპ. გამგეობის თავმჯდომარე მარჯვნივშილი. ჩაითვალოს გაუქმებულად.

მიღწევები

ქუთაისი. რკინის-გზის სადგურის აღმინისტრაციის ნებართვით სადგური დაეთმო სასეიონოთ ჯიშთან რორებს, რომლებიც მატარებლის მოძრაობის გასაუმჯობესებლად ძირს უთხრიან რელსებს და ებრძვიან სადგურში გამეფებულ სიბინძურეს.

— „სოიუსტრანსის“ სადგურში ბილეთის მოლოდინში გულე წაუვიდა ვარდაცივალა ხუთი მანდილოსანი.

— თეთრ ხილზე შემოღებულ იქნა მოძრაობის ახალი წესი. ვინაიდან ხილს იატაკი დამალა და ფიცრებში ეგერ-ავერ ჩატეხილი ქალაქის საბჭომ ბრძანება გამოსცა მოძრაობა სწარმოებდეს გადახტომით. ახალი წესები კარგ შედეგს აღწევენ. თუ არ მივიღებთ შედეგობაში ზოგიერთ სუსტი მოქალაქის რიონში ჩავარდნას—გასაფრებლად.

— მუშათა კლუბების სცენებზე გაიხსნა ქიდიობა—მუშტი-კრავის სეზონი.

— ქუთათელი. —

ისვენებენ

—სიმონეთი. (ქუთაისის რაიონი) კოლექტივის თავმჯდომარემ ე. გიორგაძემ და მისმა ძმა-ბიჭმა ს. ბარდაველიძემ ჩაყლაპეს ას ორმოცი ფული კოლექტივის „სიმინდი, რაიც ვეღარ მოინელეს და აუტყდათ მუცლის ალბი. დაეადებულნი სამკურნალოდ მოთავსებულ იქნენ „დასასვენებელ“ გამსახლში.

აქაური.

უბედური შემთხვევა

ზუგდიდი. ოჩეჭირის მატარებლის ბუფეტ - ვაგონში შეზარხომებულ მოქციფეთა შორის მომხდარ ჩხუბის დროს დაიმტვრა რამოდენიმე უდანაშაულო თავი, ხოლო დაიჭრა ვაგონის მეთვალყურე, რომელიც ძალზე მთვრალი იყო.

კრიკა

დამკვრელები

ოზურგეთი. ფოტოგრაფმა ტურძელაძემ თავი დამკვრელად გამოაცხადა ხალხის ვატყავებაში. განზრახულია მისი დაჯილდოება საგულისწიანტის საპატიო ორდენით.

შორეული.

იპორტ:—თუ კი სახელმწიფო ჩვენს კოლმეურნეობას დაეხმარა,—მე რომ ჩემს თავს დავეხმარო დაკოლექტივის ეს ტონარები სახლში წავიღო, ამით რა დაშავდება?!

იქრიზი

თენახევიარია, რაც ბარგი - ბარხანა ავიკრბე, ტვილისი დავტოვე და საკბილოებზე ნადირობას შეუდექი. მივატანე თუ არა სამთავისს (კასპის რაიონში) იმ წამსვე კოლმეურნეობის თავმჯდომარე — გულაილურივე გამოიხვეტა. გავიფიქრე: „გაეხბინებოდა ჩემი მოსვლა და შეიძლება როგორც ნუნუს მოყვარულმა კაცმა, მეც ჩამსავლეობინოს ყელი მეტში, მაგრამ საქმე უკლებს შეტრია და:

— შენ გამწვრე ნიანგში? მე შენი... შენგერისთანავე დამეტაკა იგი, — როგორ დავწერა ღვინოებში სიმინდსა ცვლისთ! არა, შე... რაღაც სამიოდ ფული ღვინო წამოვიღე კოლა ხატისკაცისაგან, ისიც შეტრე და შენ სიმინდი დავწერია.

— ჩემგანაც აკი წაიღე ღვინო, კოლმეურნეობის ორმოცი თუმინი? — წაელაპარაკა მეწობელი (გვარი არ მახსოვს).

— ათასი კონა ფიჩხი. რომ მოგვაჭრევინი, იმითაც ღვინო არ იყიდე?! — შიდახა ერთ-ერთმა კოლმეურნემ.

— დაახ, იმითაც ვიყიდი და სხვითაც, მერე შენ კი არა სემი ხოლმე ღვინოს? ყვე-

ლაფერი ჩემი გავივირდებოთ ხოლმე... ბევრი ლაპარაკი საქირთ არ არის, შენ უნდა პასუხისცემაში მივცე კოლმეურნეობის სახელის გატეხისათვის. მე კოლმეურნეობის თავმჯდომარე ვარ და ჩემი სახელის გატეხა — კოლმეურნეობის სახელის გატეხვას ნიშნავს.

მე არ ვიცოდი რას შედეგებოდა ეს მოქალაქე და გავრუმი. მაგრამ, როგორც შემდეგში გამოირკვა, ამხ. სატანის ვაეწერა ეს „გმირი“ უურნალო „ნიანგში“ „გარკ კაცობისათვის“ და მას კი ჩემზე კონდა მპვი.

ბევრჯერ უთხარი და განუმარტე, რომ მე არ დამწერიო, მაგრამ რაკი ამეყიდა ღვინოს სურჯინიეთ, თავიდან ვეღარ ჩამოვი შორე.

გამოყო რაღაც კომისიები, მოაქცია ამ კომისიებში თავის მის ცოლი და მისაშვილები და ყოველ დამუჭრებაზე ჰაერში ათამაშებდა ხელებს. იმისმა შემხედვებმა 14 კოლოგრაში „დავიკელი“ წონაში და თავს მაინც არ მანებებს.

შარკუში.

საფუძვლიანი წინდახედულობა

ახ. დონიძე

(პარტიის წმენდის წინ)

ქართული
გეგლიროთეკა

საბარტემლოს წიგნის პალატა

თველი 193 წ. იული

სამომავლო ოფისი

თავმჯდომარე: როდის ვაგ ტარდეთ ზავსში.

ქალი: — მაშაჩემი ნებას არ გვაძლევს. ამბობს, რომ მართალია კაი ვაჟია, ეკლესიაშიც დადის, კუ-
ლაკებსაც მფარველობს, ქონებაც შეიძინა, მაგრამ ჯერ დავიცადოთ, პარტიის წმენდას თუ ვადაურჩა,
მაშინ მივათხოვებო.